

Visul lui Petru Rareș

Vasile Alecsandri

I

Jos în vale, pe Bârlad,
Lâng-a Docolinei vad,
Nimerit-au, poposit-au
Și de noapte tăbărât-au
Zece care mocănești
Cu boi albi fălcienefi.

De tot carul zece boi,
Înjugați doi câte doi;
Boi cu coarne ascuțite
Și copite potcovite,
Boi de frunte și mânați
De flăcăi toți înarmați.

Iar în care ce avut,
Ce merinde-s de vândut?
Pești de apă curgătoare
Și de apă stătătoare.
Cu năvodul pescuiți
Și cu undița undiți.

Dar merindele-s în cui?
A lui Petrea Majălui,
Care-i om de omenie
Ș-ar fi bun chiar de domnie
Dac-ar pune Dumnezeu
Tot omul la locul său!

Iată-l colo jos lungit,
Într-o burcă învelit,
Lângă focul de nuiete,
Unde ard, jupiți de piele,
Patru miei de la Ispas
Pentru prânzul de popas.

Focul pâlpâie mereu,
Roș ca limba unui zmeu;
Și pe culmea luminată
Și prin tabăra-ăezată
Se văd boii la un loc,
Țintind ochii lor spre foc.

Ard nuiielele trăsning,
Crește para scânteind.
Împrejuru-i, ca o roată,
Șede argățimea toată:
Numai Petrea nu-i în rând;
El deoparte stă pe gând.

Unul zice: "Măi voinici!
Auzit-ați voi pe-aici
De biet domnul Ștefăniță,
Ce-a fost om de mare viță,
C-a murit cu zile-n sin
În cetate, la Hotin!"

Toți fac cruce-ncremenind!
Un bătrân zice, zâmbind:
„A murit? Domnul să-l ierte!
De-acum să vedeți voi certe,
Lupte, vrajbe-ntre boieri
Pentru scaun și averi!"

Atunci Petre ia cuvânt:
„Așa-i rândul pre pământ!
Cine-i slab, vrea a fi tare,
Cine-i mic, vrea a fi mare,
Căci domnia-i dulce pom
Care farmecă pe om!"

„Fie bine, fie rău,
Da-ne-ar sfântul Dumnezeu
Un alt Ștefan la domnie,
Să ieșim la vitejie!"
Astfel toți răspund cu dor,
Și adorm în somn ușor.

II

Focul taberei s-a stins,
Neagra umbră s-a întins.
Totul zace-n neclintire,
În adâncă amortire;
Numai stelele sclipesc
Și pe cer călătoresc.

Miezul nopții s-a ivit
Și prin lume-a răspândit
Ceata visurilor dalbe,
Visuri negre, visuri albe

Ce îngână până-n zori
Pe sărmanii muritori.

Iar un vis prevestitor,
Abătându-se din zbor,
Se oprește lângă Majă
De-l încântă cu-a lui vrajă,
Arătându-i viu prin somn
Străluciri, măririi de domn.

Când năluca mamei lui
Pe malul Ialpăului
Se arată lin și-i zice:
„O! de sânul meu ferice,
C-a purtat și a născut
Domn viteaz și priceput!”

Când un vultur aurit
Sus, pe cerul înnegrit,
Lucind falnic ca un soare,
Zicea: „Petre, frățioare,
Cât de nalt e zborul meu,
Mult mai nalt va fi al tău!”

Când un lanț întins de munți
Cu-ai lui codri deși, cărunți,
Se-nchinau voios în cale;
Și din munte și din vale
Zvon de glasuri cuvânta:
„Să trăiești, măria ta!”

Petre Majă - ademenit,
Din somn dulce s-a trezit.
O! minune! ce să vază
În a zilei albă rază?
Vede-acum cu ochi deschiși
Ce-a văzut cu ochi închiși.

Pe cel câmp, lung, înverzit,
Vine visul împlinit!
Pe colnice, pe-a lor coaste
Se coboară-o mândră oaste
Cu trei steaguri de oșteni
Și trei cete de curteni.

Mândrii-s bravii călăreți
Pe-armăsarii șoimuleți!
Strălucind la foc de soare,

Ca-ntr-o zi de sărbătoare,
Ei în tabără s-opresc
Și lui Petru-așa grăiesc:

„Petre-Majă întru mulți ani!
Noi curteni și căpitani,
Fost-am, fost trimiși cu bine
Din Suceava către tine
Ca să-ți zicem ție-așa:
Să trăiești, măria ta!

De când Vodă la Hotin
A murit cu zile-n sân,
Țara este-n văduvie.
Ea se-nchină, se dă ție,
Ca să-i fii tu mire blând,
Domn viteaz, dup-a ei gând.

Iată deci că ne-nchinăm
Și-n glas mare îți urăm:
Să trăiască-a a ta mărire
Ani mulți plini de strălucire
Pentru-a țării bun noroc,
Pentru-a dușmanilor foc!”

Petre zice: „Buni sosiți!
Pace vouă, soli iubiți!
Iară voi ce-ați slujit mie,
Feții mei de argăție,
Luați tot ce este-al meu...
Așa-i dreptul, așa vreau!”

Apoi mândru-nveșmântat,
Pe-un cal șarg încălecat,
Pleacă vesel la domnie...
Fericită calea-i fie,
Căci pe dânsul Dumnezeu
L-a pus drept la locul său!